

Som det fremgaar af denne Oversigt, er allerede over de to Tredjedele af Højtids-offret i Købstæderne afløst og de fleste Steder for bestandig saaledes, at Offerveberlagene stige eller falde med den væslende Skatteindtægt, og naar det endnu ikke er lykkedes at gennemføre Afløsningen paa alle Steder, styldes dette ganske sikkert for det meste ganske særlige Omstændigheder, til hvilke der i en eventuel Afløsningslov maatte tages saadanne Hensyn, der ikke kunde tages i en sælles Afløsningslov for Købstad og Land.

Blandt disse Omstændigheder er dog muligvis den ikke uden Betydning, at Indenrigsministeriet kun har ment at have Lovhjemmel til at lade Afløsningsveberlagene udrede gennem den almindelige Vigning, saa at de altsaa overtages af Kommunen som en almindelig kommunal Byrde. For at raade Bod derpaa er Bestemmelsen i Lovforslagets § 9 nu indsat, medens man i øvrigt har ment, at Betingelserne for Højtidsoffers Afløsning i Købstæderne fremdeles maa være de samme som hidtil, og at det navnlig bør fordres, at der tilvejebringes en Overenskomst mellem Byraadet og samtlige Købstadens offerberettigede, saaledes at der ikke kan finde Afløsning Sted i et enkelt Sogn ad Gangen, hvor en Købstad maatte bestaa af flere Sogne.

De samme Bønskeligheder som i Købstæderne kunne i øvrigt fremkomme i enkelte Landsogne, der, som f. Eks. Sundbyerne paa Amager, Esbjerg, Herning m. fl., have væsentlig købstadagtige Behøggelses- og Beboelsesforhold. Da det imidlertid vil have sin Bønskelighed at undtage disse særlig fra Loven, og da der desuden utvivlsomt gives andre Sogne, der, om end de ikke i denne Henseende allerede ere naaede frem til samme Standpunkt som de fornævnte, kunne ventes at ville blive undergivne væsentlig lignende Forhold, har Ministeriet i Lovforslagets § 6 optaget en Bestemmelse, hvorved der aabnes Afgang til at underkaste Afløsningsforretningerne en Revision, der i øvrigt efter Omstændighederne vil kunne komme til at gaa ud paa en Forhøjelse eller en Nedfættelse af Veberlaget.

Bed Bestemmelsen i Lovforslagets § 3 har Ministeriet ment at burde tage Hensyn til Læreforeningens Andragende, for saa vidt som det i dettes Punkt 3 anføres som den almindelig herskende Mening, at en Afløsning af Højtidsofferet efter Gennemsnittet af et Tiaar — selv om dette, saaledes som foreslaaet i Landstingsudvalgets Affattelse af Lovforslaget, der paa dette Punkt er fulgt af Ministeriet, sikres til et bestemt Tiaar (1886—95) — er ufuldstændig, og man har derfor

i Paragraffens 2det Stykke paany optaget den Bestemmelse i Lovforslaget, der allerede fandtes i det oprindelige Forslag til Lov om Afgang til Højtidsoffers Afløsning paa Landet, og hvorefter det anførte Gennemsnit vil være at forhøje med en Tiendedel. Medens denne Bestemmelse foreslaas optagen i Loven for at sikre de paagældende offerberettigede mod de Tab, der ellers maatte flyde for dem af, at et større eller mindre Antal offerpligtige hidtil har undladt at opfylde sin Offerpligt, er Bestemmelsen i Paragraffens 3dje Stykke om Tillæg af det dobbelte Beløb af, hvad der i Gennemsnit af Tiaaret er udbetalt til Skolelærerembederne i Erstatning for Sognebaandsløvere, foreslaaet som et Supplement til den i Lovforslagets § 7, 2det Stykke, indeholdte Regel om, hvorledes der skal forholdes med de Beløb af Afløsningsveberlagene, som lignes paa Personer, der have løst Sognebaand. Ligesom der maatte næres væsentlig Betænkelse ved den af Landstinget ved 2den Behandling vedtagne Ordning, hvorefter disse Beløb skulde lades uopkrævede og Udgiften bæres af Kommunens Kasse, saaledes stønner man ikke rettere end, at det vil være lidet stemmende med Anden i den kirkelige Lovgivning paa dette Omraade at bibeholde Bestemmelsen i Landstingets endelige Forslag, at Sognebaandsløvere ikke undtages fra Vigningen, men at den Præst, til hvem Sognebaandet er løst, derefter ikke har Krav paa Højtidsoffer af disse. Derimod mener man, at den med Sognebaandsløsningslovens § 6 mest stemmende Ordning vil naas, naar det, som foreslaaet i Lovforslagets § 7, 2det Stykke, bestemmes, at disse Beløb skulde fradrages i Afløsningsveberlagene og udbetales til den Præst og de Kirkebetjente, til hvilke Krabet paa Højtidsoffer af Sognebaandsløverne er gaaet over; men det er da en Selvsølge, at de hidtil udredeede Erstatningsbeløb til Skolelærerne bør medregnes i Offerafløsningsveberlagene baade til Præsterne og til Skolelærerne, ligesom ogsaa et Skolelærerembede fremdeles har det samme Krav paa Erstatning af Kommunekassen for det Tab, det maatte lide ved fremtidig ikke at saa Del i det paa Sognebaandsløvere lignende Afløsningsveberlag, som der allerede nu tilkommer Embedet for Tab af Højtidsoffer fra Sognebaandsløvere.

Hvad endelig det sidste Punkt i Læreforeningens Andragende angaar, skal man henvise til, at den paagældende Bestemmelse i Landstingsforslagets § 3, 3dje Stykke i Slutningen — der uforandret er gaaet over